

обществен опит и неизчерпаема енергия на народен трибун. В списването на вестника той използва статията, фейлетона, баснята, хумореската, епиграмата, афоризма, приказката, поговорката, гатанката, народната песен и др.

Като истински пълномощник на народа „Остен“ бодее всичко гнило и противонародно. Неслучайно Славейков аргументира излизането му така: „Остен“ го е заченала нуждата, а родила го е волята на един депутат¹³.

Както в „Сурвакня за година 1879“, така и на страниците на „Остен“ Славейков точно е предал народната покруса от решенията на Берлинския конгрес чрез епитафията:

Бог да прости Единството
Може да се каже днес.
Не се връща моминството
На народната ни чест!¹⁴

Съпричастен на болката и разочарованието на народа от решенията на Великите сили на Берлинския конгрес, той се опитва чрез поетичната си лира да даде отговор на това което става:

Придобихме уж свобода,
Но каква? - опърпана.
Де целостта на народа?
Плячка е раздърпана!¹⁵

Сърцето на големия родолюбец обаче ридее от болка и срам пред свършеното от европейската дипломация. Разпокъсаната ни родина той сполучливо оприличава с „труп оклоцан, негоден“, който те, Великите сили, не се срамуват да нарекат свободен. В началото на февруари 1879 г. от всички краища на разпокъсана България към старата престолнина Търново се отправят избраните депутати. Към тях редактора на „Остен“ се обръща с пожелание:

Сбирайте се синове народни,
Стичайте се запад, север, юг,
Влезте всинца в радостта господна,
Съставете цял народен круг!¹⁶

Запознат отлично с политиката на Великите сили, редакторът на „Остен“ е убеден, че те няма да допуснат нарушение на статуквото на Берлинския договор и че това събрание ще изпълни само предназначението си - да изработи Конституцията на Княжеството, но няма да реши най-болния за българите въпрос - народното единение. Общонародният въпрос се разисква от дошлите в Търново депута-